

27. apr. 1844

FAKTA

Dato:

27. apr. 1844

Sidetæl:

Dagbog A, side 154-155

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Generelle kommentarer:

Selvom Lundbye i begyndelsen af april 1843 afsluttede sin første dagbog og påbegyndte den næste (Dagbog B), så kunne han ikke dy sig for henover de følgende tretten måneder nu og da at tilføje et nyt notat angående Louise Neergaard.

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 158; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 166

TRANSSKRIFTION

27 April 1844.

Lad mig atter vende tilbage – lad mig i Tanken tit vende tilbage til Billedet af det yndige, stille Væsen, der tidligt gjorde et dybt Indtryk paa mig.¹ Hun er her i Byen; hendes Fader har solgt den gamle Gaard,² Rudernes Herresæde, og er nylig flyttet hertil. Jeg har ikke seet hende, hun er syg – •155• den stille, taalmodige Pige har lidt Smerter, der har afpresset hende Skrig, o Gud! hvorfor maa hun, der var en Velsignelse for den Lidende, selv lide saa haardt! skal ogsaa hun forlade dette Liv, o lad hende da ikke lide, hun er saa god; hun er en af dem, hvis elskelige Sind gjør hende til en Velsignelse for dem, der staa hende nær – gode Gud! tag hende ikke bort fra denne Verden endnu! men er det saa Din Villie, da skjænk hende Din milde Fred og befri hende fra tunge Lidelser, at hun kan i Fred gaa over til et bedre Liv. Hun var vist længe fortrolig med Tanken om Døden, saaledes saae det ud, efter hendes Væsen at dømmes. – Hvorfra kommer denne Frygt for at hun skal dø? Jo, det er som om vi have en bestemt Gjerning her at udrette, den: at kæmpe [overstreget: sig] [os] til Fred og Seier, og denne Gjerning fuldføre nogle i deres Ungdom – Andre behøve et heelt Menneskeliv dertil; men er Gjeringen fuldbragt, da præger det sig i det Ydre, og man vil maaskee kunne see paa et Menneske, naar Døden nærmer sig. Indtræffer dette i Ungdommen, inden Livets Sorger har naaet Hjertet, da forekommer det mig som en sjælden Lykke. – Louise Neergaard! Ydmyg og beskeden hævede min Følelse sig til Dig, den er reen og ubesmattet, jeg kan ikke fordømme den. Men mange Gange er det Ønske steget hos mig: hvad mon Louise tænker om mig, mon hun har bemærket, at jeg har hende kjær? det Ønske lever endnu – er det syndigt, da vil jeg ogsaa qvæle det, og ene glæde mig ved, at jeg har kjendt en saa elskelig Pige. –

¹ Louise Neergaard (1816-1895).

² Louise Neergaards far, assessor Peter Sigvard Neergaard (1784-1858), havde i februar 1844 afhændet Vedbygaard.

af en høiere Slags, som varer til Graaven. — Når en
mit Sind mere roligt, mit Klæb fastere end det længe
var, men Troen tør jeg ikke tro, om altid samme dybe
Længsel skal gøres; det er som ombligede efter Pro-
get Lyndigt, strakte graadig Klæuden ind often forbrin-
den Trængt, naar jeg dog kun længselfuld indstrækker
Armen efter den Salighed, Guds skjænkede Bøtteren
sævel som Fyrsten: en trofast Kvinde's Kjærlighed, den
Fædse, som den alkjærlige Guds her givet Menneket fra
Byggeskæb og et sørgeligt Tids: det stienende, indstrøm-
pet Liv. O Guds og Fadri! Du som skien i Aljerte dybet!
~~Her er det~~ Her ser min Tanke er besmittet og jeg er det
angst for mig selv; støjke den guds Villie her mig, at
ikke skal klæbe ved min Moders Tillid til mig. —
Og Du, unge Pige! spst ikke den stakkels Maler, der ser
til Dig som til et Væsen, der har faldet Skæben kjærene.
han kjender Dig ikke, men han ser Din Ynde og fæler
Magten: Dit rene Blik — han ser op til Dig, og — skjuler
sig. —

27 April 1844.

Lad mig atter vende tilbage — lad mig: Tanken til vende
tilbage til Billedet af det yndige, stille Væsen: det tidligt
gjorde et dybt Indtryk paa mig. Men er her: Byen, hendes
Fader har solgt den gamle Gaard, Nidernes Klædesok, og
er mig lig fløttet hevet. Jeg har ikke set hende, men er sig —

153

Du skille, taalmodige Pape, have lidt Lament, der have afmaact
 hende Skrig, o Gud! hvorfor maas du, der have en Velsigelse
 for den dædende, selv lide som haardt! skal ogsaa du fælede
 dette Liv, o lad hende dog ikke lide, Min er saa god; Min er
 en af dem, hvis elskelige Lind gjør hende til en Velsigelse for
 Dem, der staa hende nær — gude Gud! tag hende ikke bort
 fra Norden endnu! men er det saa din Villie, der skjenk
 hende din midde Fæd og befri hende fra Hænge Lidsen, at
 du have i Fæd gaa over til et bedre Liv. Min var vist lovg.
 fortrolig med Tærken om Dæden, saaledes saa det ind, efter ken-
 nes Næsen at dømme. — Hvorfor kommer denne Trøst for at
 du skal dø? Jo, det er som om vi have en bestemt Gjæring
 her at indrette, der: at hænges sig til Fæd og Liden, og denne
 Gjæring fuldfer sig i: Deres Kongdom — Andre behøve at
 hælde Minneske hvi døttel; men er Gjæringen forløst, der
 prøver det sig: det Måe, og man vil maaske kunne see
 paa et Minneske; naar Dæden nærmer sig. Indtræffer
 dette: Kongdom men, inden Læts Læge har naaet Mjædet,
 der forkommer det mig, som en sjælden Lykke. — Der: en
 Nærgaard! Mjædet og hvides hvide min Fælede sig til Dig,
 som er nær og indsmittet, og have ikke fundet mig der.
 Men mange Gange er det ganske stegt hos mig: hvad om
 Læise tænke om mig, men du have dem cecket, at du
 have hende kjend? det ganske leve endnu — er det signdigt,
 da vil du ogsaa gælde det, og ene glæde mig ved, at du have
 kjendt en saa elskelig Pape. —